

ANTAL ILDIKÓ*

Ivánka Imre katonapolitikai, társadalmi és műszaki jelentősége a szabadságharc alatt és után

1998-ban volt a 48-as forradalom százötvenedik évfordulója. Olyan hősökre emlékeztünk, akik a magyar függetlenség ügye mellett a világszabadság eszméiért is küzdöttek. Hősökre és katonákra, akik a zsarnokság ellen harcoltak, tisztekre, akik kellő katonai felkészültségükkel, parancsnoki posztokra való rátermettségükkel, személyes példamutatásukkal vezették honvédeiket sok diadalmas csatában. Tisztekre, katonákra emlékeztünk, akik ugyan nem születtek hősnek, de a körülmények kényszere, az idők parancsa mégis hőssé kényszerítette őket.

Sokan közülük a harctereken áldozták életüket, vagy a függetlenségi harc elbukása után az aradi, pesti, pozsonyi hadbíróságok ítéletei alapján a szabadságharc mártírjaivá váltak. Sokan voltak, akik Kufstein, Josephstadt, Olmütz, Theresienstadt, Königgrätz, Arad, Eszék, Komárom, Lipótvár, Munkács, Pest, Pétervárad, Pozsony, Temesvár kazamatáiban és börtöneiben szenvedtek, vagy emigrációba kényszerültek. Többségük életpályája véglegesen derékba tört, de börtöneikből, száműzetéseikből szabadulva nagyon sokan – különösen a kiegyezés után – ismét bekapcsolódtak a magyar közéletbe.

Voltak, akik jegyzők, törvényhatósági, közigazgatási hivatalnokok, országgyűlési képviselők lettek, voltak, akik az ország politikai életébe kapcsolódtak be, vagy műszaki téren tevékenykedtek. A szabadságharc orvosai, orvostisztjei a magyar egészségügy terén szereztek országos, vagy nemzetközi hírnevet. Azon kevesek egyike viszont, aki katonapolitikai munkásságot is kifejtve, társadalmi, politikai, műszaki és egészségügyi téren is tevékenykedett és alkotott maradandót, s kiről most itt szólni óhajtok, draskóczi és jordánföldi **Ivánka Imre**, a szabadságharc ezredese volt.

Az Ivánka család Magyarország legrégebbi családjainak egyike, mely a Hont-Pázmány nemzetség Erden (Endre)-Ivancs ágától származtatja magát. Endre hat unokája – köztük Ivánka – II. Endre király kíséretében a Szentföldön harcolt, hol a hír szerint Ivánka a Jordán folyóban fuldokló királyt mentette meg. Az Ivánkáknak szentföldi hadjáratban való részvételükért adományozta II. Endre a túróci birtokot. Az udvari szolgálatban levő Ivánkák tovább gyarapították birtokaikat Abaújban, Zemplénben, Túróc, Pest, Borsod, Nyitra, Pozsony megyékben, Nógrádban és Hontban.

Ivánka Imre 1818. december 9-én született Felsőszemeréden (ma Horné Semerovce, Szlovákia). 1831-ben tizenhárom évesen a tullni utászkar iskolájának növendéke lett. Itt ismerkedett össze és kötött szoros barátságot későbbi ezredtársával, az akkor szintén itt tanuló **Görgey Artúrral** és az

* Magyar Elektrotechnikai Múzeum, 1075 Budapest, Kazinczy utca 21.

1832-től ugyancsak itt tanuló, nála két évvel fiatalabb **Kazinczy Lajossal**, a nagy költő fiával, és itt találkozik újra földijével, a szülőfalujával szomszédos Felsőtúrból származó, nála három évvel fiatalabb **Pongrácz Istvánnal**, a majdani szabadságharc jeles szereplőivel.

Ivánka 1836-tól hadfi, majd a magyar nemesi testőrség akadémiáján tanul.¹ Az akadémia elvégzése után előbb a Hessen–Homburg seregében hadnagy, 1838-tól pedig a Nyugat–Csehországban állomásozó Nádor huszároknál teljesített előbb hadnagy-, majd főhadnagyként szolgálatot.

1848 forradalmi hangulata Ivánkát a nyugat csehországi Saazban állomásozó alakulatánál éri, s olvasva **Batthyány Lajos** miniszterelnöknek a Pesti Hírlap május 21-i számában megjelent felhívását, az elsők között kéri áthelyezését a magyar honvédséghez.

Ivánka július elejétől Batthyány Lajos miniszterelnök titkára honvédelmi és nemzetőri ügyekben. Ebben a minőségében segítette a honvédelem szervezését és állapította meg a felállítandó honvédsereg szervezetét. Tudjuk, Batthyány Lajos miniszterelnök fő érdeme az önálló magyar hadsereg létrehozása és szervezése volt. Ivánka ebben a munkájában segítette őt és szerzett elévülhetetlen érdemeket rövid tevékenysége alatt.

A pákozdi győzelem jelentősége fontos volt. E hadisikerhez Ivánka és katonái döntő mértékben járultak hozzá. Ivánka idézett művében így értékeli a pákozdi csata jelentőségét: „*Bekövetkezett tehát azon nap, amelyen egy rögtönzött, nagyrészt újoncokból álló, a felszerelésben mindenben hiányt szenvedő magyar hadsereg kétszer nagyobb számú, nagyjából fegyelmezett, rendes hadcsapatokból álló, mind felszereléssel, mind tűzérsséggel jobban ellátott hadsereg ellenében, a nyílt csatát elfogadta és a nemzet reményének megfelelően meg is vívta.*”²

Egy jegyzéket, amelyet **Kossuth**, a képviselőház elnöke és **Csány** kormánybiztos írt alá, Ivánka Imre honvéd ezredes mint hadikövet, **Dobay Ágoston** főhadnagy kíséretében vitte **Windisch-Grätz**hez. A magyar táborba visszainduló Ivánkát, **Jellacic** táborán áthaladtában Rothneusidelben, a katonai diplomácia szabályait felrúgva, foglyul ejtették.

Rendkívüli szervező, s vezénylő tehetségét a szabadságharc későbbi időszakában biztosan kamatoztatta volna. **Mészáros Lázár** írja emlékiratában: „...*Legyen szabad itt a derék Ivánkáról, kiben sok tudomány, sok katonai képesség, akarat és erély rejtett, sajnálattal megemlékezni. Örömmel tettem ezt, mivel benne oly hazai reményt láttam felserdülni, aki aligha Görgey helyét el nem foglalandja, ha Kossuth Görgeyt csak azért, mert Ivánka Battany által protegáltatott, a sereg élére fel nem tolja. Egy magyar Pappenheimet véltem Ivánkából kinőni, mire a honnak nagy szüksége volt.*”³

Ivánkát a szabadságharc végéig Bécsben őrizték, majd Königsgrätz börtönében tartották fogva, ahonnan 1850-ben császári kegyelemmel szabadult.

Fogságából szabadulva gazdaságára vonult vissza, majd röviddel ezután megnősült és családot alapított. A szabadulásától folyósított 1600 forintnyi évdíjat szegény sorsú honvédek segélyezésére fordította.⁴ Aktív részt vállalt a negyvennyolcas honvédek 1867–68-ban létrejött társadalmi egyesülete, az Országos Honvédegyesület alapításában.

Humanisztikus téren a szegény gyermekkert-egyletek terjesztésében is tevékenykedett. Az evangélikus egyetemes egyházi gyámintézet fennállása óta annak világi elnöke volt.⁵

A magyar politikai élet pangása korszakában élénk összeköttetésben állott Magyarország újból való feltámadásában irányadó személyekkel. Számos, főként közgazdasági tárgyú cikke jelent meg az akkori magyar lapokban.

1861-től 1895-ig megszakítás nélkül tagja a képviselőháznak. Tagja volt számos parlamenti bizottságnak, köztük 1867-től 1895-ig a kiegyezéstől 1818-ig terjedő időszakban működő, Magyarország és Ausztria „közös ügyeinek” tárgyalására kiküldött országgyűlési bizottságnak, a „delegáció”-nak is.

¹ Bona Gábor: Tábornokok és törzstisztek a szabadságharcban. Zrínyi Kiadó. Bp. 1987. p. 73.

² Ivánka Imre: Négyhavi szolgálatom a magyar hadseregben 1848 június végétől október elejéig. Bp. 1881. p. 12. Bona i. m. alapján a 75. oldalról

³ Gracza György: Az 1848–49-i magyar szabadságharc története I–V. Bp. 1897. II. köt. p. 58.

⁴ Magyar életrajzi lexikon I. kötet, Akadémiai Kiadó, Bp. 1967. p. 785.

⁵ Magyar Lexikon, Bp. Wilckens és Waidl kiad. 1879. IX. köt. p. 485.

Ivánka Imre a korszak műszaki-gazdasági mozgalmából is kivette részét. Figyelme Magyarország közlekedésének fejlesztése felé fordult és szorgalmazta annak korszerűsítését.

Az 1830-ban alapított Első cs. kir. Dunagőzhajózási Részvénytársaság mellett sorra alakultak a hajózási társaságok, köztük az 1866. december 8-án engedélyezett közép-dunai, később első Magyar Gőzhajózási Társaság, mely alapítóinak sorában ott találjuk Ivánka Imrét is.⁶

Sajnos, a mind erősebb versenyben a Dunagőzhajózási Társaság nyomása alatt az Országos Gőzhajózási Társaság összeomlott s 1871-ben hajókészletét átvette a Dunagőzhajózási Társaság.⁷

Ivánka 1862-ben a gőzhajózással kapcsolatos könyvet is írt: „*Gőzhajózás a magyar Dunán tájékozásul*” címen.⁸

1880-ban a **Forgách János** alapította gácsi „Gyapjúsövet és finomposztógyár” új részvényeseinek alakuló közgyűlésén találjuk őt.

Még az Első Magyar Gőzhajózási Társaság megszűnése előtt Ivánka érdeklődése a vasúti közlekedés felé fordult.

Debrecen és Szatmár városok szorgalmazására a Debrecentől Szatmáron át Szigetre vezető vasút előmunkálataira gróf Forgách Antal és **Kovács Lajos** kért engedélyt. Az 1867-ben megalakult kormány országos érdeknek tekintette a hosszabb vonalából álló vasúti vállalatok alakulását a Felső-Magyarország keleti részén építendő vasúti hálózatra, s így az 1868. XIII. és 1870. XVII. törvény-cikkek alapján közel 58 milliós részvénytőkével „Magyar északkeleti vasút” cég alatt engedélyt adott.

Ivánka a nagyszabású és bonyolult, számos változtatást igénylő vasútépítési munkálatok kivitelezésében, majd üzemeltetésében is részt vett, 1878-tól pedig mint az Északkeleti Vasúttársaság vezérigazgatója állt a társaság élén egészen 1891-ig, amikor is az 1886-ban miniszteri székét elfoglaló **Baross Gábor** a „vasminiszter” hat nagyobb magánvasút között az 1890. XXX.tc. értelmében az Északkeleti Vasutat is államosította. Ivánka mint a vasúttársaság vezérigazgatója elévülhetetlen érdemeket szerzett.

Ivánka Imre, mint látjuk, nemcsak a közélet számos területén fejtett ki szerteágazó tevékenységet, de műszaki vonalon, elsősorban a közlekedés terén is ott volt az aktív szervezők és vezetők sorában. Országosan elismert szaktekintélyként számos esetben továbbra is nyilatkozott katonai és közlekedési ügyekben, de a legmaradandóbb érdemeket talán mégis a Magyar Vöröskereszt Egylet alapítása és szervezése terén szerezte.

A háborúk által okozott szerencsétlenségek enyhítése minden idők legnemesebb szándékát képezte. Már a középkortól kezdve többször felmerült a sebesült katonák, a tábori kórházak, orvosok és ápolók sérthetetlenül való nyilvánításának gondolata, de egy állandó, nagy, nemzetközi szervezet létrehozása a 19. század közepéig váratott magára.

Henry Dunant⁹ kezdeményezésére Svájc szövetségi tanácsa 1864. augusztus 8-án Genfben megtartott kongresszusán a csatában megsebesült katonák sorsának könnyítésére nemzetközi segélyszervezetet hoztak létre.

Magyarországon a szervezést az 1878-as boszniai hadjárat első sebesültjeinek a fővárosban való megjelenése után kezdeményezték. „Központi segélyző nőegylet” alakult a Boszniában és Hercegovinában harcoló katonák és hátrahagyott családjai részére szánt adományok gyűjtésére. Ebből a nőegyletből Ivánka Imre közreműködése révén jött létre 1879-ben a „Magyar Országos Segélyező Nőegylet”.

Ivánka – az egykori hivatásos katona – felismeri, hogy a sebesült katonák ellátását nem lehet jótékonyági alapon megszervezni, ezért az egylet alapszabályzata, melynek kidolgozásában Ivánka szava volt a mérvadó, a genfi egyezmény követelményeinek figyelembe vételével születik meg. Az egylet igyekezett a kívánalmaknak megfelelni, s lényegében megvetette alapjait a későbbi Vö-

⁶ Gonda Béla: Hajózás. In: Magyarország közgazdasági és közművelődési állapota ezeréves fennállásakor, Budapest, Pesti Könyvnyomda 1898. VIII kötet. p. 563.

⁷ U. o. p. 564.

⁸ Ivánka Imre: Gőzhajózás a magyar Dunán tájékozásul. Pest, 1862.

⁹ Henry Dunant, Nobel-békedíjas író. Tevékenységével nagyban hozzájárult az 1864. évi genfi egyezmény és a Vöröskereszt létrejöttéhez.

röskeresztnek. Az egylet megkezdte az ápolónők oktatását, és Ivánka kezdeményezésére tervbe vette egy – Erzsébet királynéről elnevezendő – kórház építését, ahol az egylet majdan saját intézményében képezheti ápolónőit.

Amikor 1881. május 16-án megalakult a Magyar Szent Korona Országainak Vöröskereszt Egylete, az Országos Segélyező Nőegylet belátva, hogy a cél eléréséhez nem elegendő tisztán a női tevékenységre támaszkodni, örömmel fogadta Ivánka Imre javaslatát, s 1881. május 17-én tartott ülésén kimondja a Vöröskereszttel való egyesülését azzal a kikötéssel, hogy az Erzsébet kórház létesítéséről és a betegápolónők képzéséről kellő gondoskodás történjen.¹⁰

A Vöröskereszt Egylet részéről is üdvözölt egyesülés minden nehézség nélkül megtörtént, s a Vöröskereszt Egylet a nőegylet kikötéseit is elfogadva, azonnal hozzálátott az említett feladatok mielőbbi megvalósításához. Az ügy érdekében addig is talán a legtöbbet tevő Ivánka Imrét a Magyar Szent Korona Országainak Vöröskereszt Egylete gondnokául¹¹ választották.

„Ettől a naptól kezdve ott találjuk Ivánkát az újonnan alakult szervezet minden jelentős megmozdulásában. Nagyszerű szervezőkészsége, diplomáciai érzéke vezeti át a még gyermekcipőben járó Egyletet a kezdet nehézségein. Mint vezérigazgató helyiségeket bocsájt az Északkeleti Vasút épületében a Vöröskereszt Központi Irodája számára.”¹²

A Vöröskereszt Egylet a genfi konvenció alapelveit elfogadta, aminek alapján a háborúban megsebesült vagy megbetegedett katonák ápolását, továbbá a rokkant katonák és az elesettek, vagy sebesülésük folytán munkaképtelenné váltak családtagjainak segélyezését tűzte ki céljául, de céljai közé tartozott természeti, vagy más csapások, járványok esetén is közhasznú tevékenységet kifejteni. Az alapelvek kidolgozásánál, mint láthatjuk, Ivánkának már a Nőegylet célkitűzéseiben megfogalmazott elképzelései maradéktalanul megvalósultak.

Az egylet felsőbb fóruma az országos közgyűlés lett, melynek végrehajtó közege a választmány volt, élén az egylet ügyeinek intézését végző igazgatósággal. Ennek az ügyvezető igazgatóságnak (gondokságnak) a vezetésével és irányításával bízták meg Ivánkát igazgatói (gondnoki) minőségben.

Az ápolónők képzését és egyáltalán az ápolónői intézménynek a népszerűsítését már a Magyar Országos Segélyező Nőegylet legfőbb feladatának tekintette. E feladat megvalósítását szakértők Ivánkával egyetemben csak egy, gyakorlati oktatást is végző intézményben látták biztosítottnak.

Ezért a **Hauszmann Alajos** műegyetemi tanár által tervezett 120 ágyas magánkórházzal rendelkező intézet építésének anyagi fedezetére alapítványt hoztak létre, ezer forintos kötvények kibocsátásával. Így a már a Vöröskereszt Egylet által folytatott kezdeményezés egy új, minden tekintetben előnyösebb telek vásárlásával az Erzsébet Kórház építésének megvalósítását tette lehetővé.

Az egylet anyagi helyzete a kezdetben szerényebbre tervezett kórház nagyobb méretű kivitelezését is lehetővé tette. Az építkezés Hauszmann Alajos átdolgozott tervei alapján már 1882 szeptemberében kezdetét vette. Ivánka Imrének az „építési bizottságban” végzett fáradhatatlan munkájának is köszönhető, hogy már 1884. októbert 19-től saját kórházában képezheti a Vöröskereszt ápolónőit. *„És a sors iróniája; Ferenc József császári és királyi fenségét az új kórházban az egykori honvédezredes, Ivánka Imre kalauzolja.”¹³*

Ivánka bemutatja őfelségének a felvételi épületet, a belgyógyászati, sebészeti, valamint a két főtisztai pavilont, a mosó- és főzőkonyhát, gépházat és az Ivánka elképzelései szerint berendezett főanyagraktárt.

Az Erzsébet Kórház létrehozása nemcsak a Vöröskereszt szempontjából volt jelentős, hanem az egyetemes magyar egészségügy részére is nagy előrelépést jelentett. Hiszen békeidőben a civil

¹⁰ Magyar Lexikon XVI. köt. Wilckens és Waina, Bp., 1885. p. 135.

¹¹ Az esetek többségében az irodalom gondnokot, más esetben igazgatót vagy igazgató-gondnokot említ. Az Egylet szervezeti felépítése szerint választmánya élén az egylet ügyeinek intézését végző igazgatóság állt. Ennek vezetője értelemszerűen az igazgató. A továbbiakban így fogadjuk el Ivánka igazgatói voltát.

¹² Dr. Kiss László: A Vöröskereszttel cserélte fel kardot. (in: dr. Kiss László–Ozogány Ernő–Laca Tihamér: A magyar tudomány évszázadai. Méry rátió, Somorja, 1996. p. 45.

¹³ Dr. Kiss László: i. m. p. 45.

lakosság betegellátásában komoly szerepet vállalt. „Az Erzsébet-kórház a modern haladás szüleménye, és egyike a legjobban berendezett kórházaknak. Létét Ivánka vöröskereszt egyleti gondnokának köszönheti, ki önzetlen és fáradalmat nem ismerő buzgalmával kivívta, hogy az általa megpendített eszme testté lőn és Budapest fővárosa tekintélyes kórintézzel gyarapodott.”¹⁴

Ivánka munkásságával valóban elévülhetetlen érdemeket vívott ki. Tervezeteket dolgozott ki a főanyagraktár vezetésére, a sebesültszállító-oszlopok szervezésére, tartalék kórházak felállítására, háború esetén egyenruhára stb. Tagja az „ápolónői ügyek intézésére” alakult bizottságnak. Lefordítja németre a nagy magyar belgyógyász, **Korányi Frigyes**¹⁵ „Ideiglenes szabály a betegápolónők részére” című munkáját.

Diplomáciai tapasztalatai nagy szerepet játszanak abban, hogy a genfi bizottság a magyar együletet elismeri és kötelékébe mint a 25. országos együletet felveszi. 1884-ben a Nemzetközi Vöröskereszt II. értekezletén Genfben Ivánka német nyelvű előadásban számol be a Magyar Vöröskereszt tevékenységéről.¹⁶

Megalakulásától, 1881-től 1890-ig tevékenykedik Ivánka a gondnoki funkcióban. Ekkor 72 éves korában adja át helyét, de továbbra is igazgatósági tag marad. Az Országos Közgyűlés nevében **Károlyi Gyula** elnök méltatja Ivánka érdemeit és javaslatára Ivánka életnagyságú képét tevékenységének maradandó emlékhelyén, a Vöröskereszt Erzsébet Kórházában függesztik fel.¹⁷

Az elhunyt Ivánkáról **Neuschlosz Marcel** emlékezett meg,¹⁸ de szülőmegyjének hetilapja, az Ipolyságon megjelenő „Honti Lapok” mindössze csak néhány soros nekrológot szentelt Hont neves szülőtte emlékének. Sajnos a körülmények később sem kedveztek Ivánka érdemeinek méltatására. Születésének századik évfordulója idején, 1918 végére már teljes mértékben a politikai események, majd később a gyászos Trianon vetettek árnyékot. Lexikonok néhány soros címsorai szólnak csak Ivánka életéről. Ezért dicséretes kezdeményezés „A magyar tudomány évszázadai” című sorozat megjelentetése 1996-ban, melynek II. kötetében **dr. Kiss László** tollából (több Ivánkáról írt rövid tanulmánya után) már egy nagyon szép kisportrét olvashatunk Ivánkáról,¹⁹ mely róla oly méltatlanul megfélekezve mindaddig váratott magára. Egy másik könyvben – a dunaszerdahelyi Lilium Aurum kiadásában – **Csáky Károly** ismert „Honti arcképcsarnokában”²⁰ a megye jeles szülőtteinek kisportréi között olvashatjuk, hogy ki is volt Ivánka.

Vajon ki is volt valójában Ivánka? Említettem, hogy volt császári és királyi tiszt, volt honvéd ezredes, hadseregszervező és vezénylő szabadsághős. Volt gazdálkodó birtokos, politikus, de mindeképp iparpártoló, a magyarországi közlekedés fejlesztése terén tevékenykedő gazdaságpolitikus, humanisztikus tevékenységéről közismert társadalomszervező és szakíró. A róla szóló megemlékezések történésnek, emlékiratírónak is említik. S tán az 1881-ben megjelentetett munkája „Négyhavi szolgálatom a magyar hadseregben”, melyet **Pulszky Ferenc** „Életem és korom” című könyvében, a személyére vonatkozó téves közlemények által indítva írt meg, kétségkívül memoár a szó legszorosabb értelmében is, hiszen benne azokkal az eseményekkel foglalkozik, melyek részese volt, a szabadságharcot diplomáciai és hadászati szempontból részletesen tárgyalja, és az akkori kormánypolitikára vonatkozóan is értékes adatokkal szolgál, így munkája egyben jelentős történeti forrás. Ennek ellenére, véleményem szerint mégsem volt emlékiratíró, de legfőképp nem volt történész, még annak ellenére sem, hogy irodalmi munkáját átszövik a történelem eseményei. Több magyar lap külső munkatársaként számos újságcikket írt, összegyűjtötte és kiadta **báró Eötvös József**, **Kubinyi Ferenc** és saját országgyűlési beszédeit, mégsem nevezném őt publicistának sem politikai, vagy történetírónak. Ő ennél több volt.

¹⁴ Magyar Lexikon i. m. p. 135–140.

¹⁵ Korányi Frigyes báró. Kiváló belgyógyász, egyetemi tanár. A modern belgyógyászati oktatás magyarországi megtestesítője. A szabadságharcban a szabolcsi, majd szegedi önkéntesek zászlóaljorvosa.

¹⁶ Dr. Kiss László: i. m. p. 45.

¹⁷ U. o.

¹⁸ Neuschlosz Marcel: Ivánka Imre. Emlékbeszéd, Budapest, 1897.

¹⁹ Dr. Kiss László: i. m.

²⁰ Csáky Károly: Honti arcképcsarnok – Jeles szülöttek kisportréi. p. 54–56.

Többi műve: *A magyar hadsereg, mint szervezendőnek képzelve*; *Gőzhajózás a magyar Dunán*; *A népfelkelésről* – szakirodalmi munka. Így szakírói voltával bátrabban tudok azonosulni, de Ivánka Imre elsősorban mégis katona, seregszervező és vezénylő törzstiszt, szabadsághős volt, aki katonai karrierje derékba törése után politikus és gazdaságpolitikusként tevékenykedett, majd munkásságát (katonai szakképzettsége révén) mint műszaki a magyar közlekedés fejlesztése terén folytatta. Az Északkeleti Vasút Társaság vezérigazgatójaként és a Magyar Vöröskereszt Egylet alapítója, sőt kétségkívül egyik legtevékenyebb szervezője és irányítójaként, és a Vöröskereszt Erzsébet-kórházának létrehozásával elévülhetetlen érdemeket szerzett.

Munkásságát több magas kitüntetéssel és rendjellel ismerték el. 1882-ben megkapta a Mária Terézia királynő által 1764-ben alapított Magyar Érdemrend, a Szent István Rend kiskeresztjét, 1895-ben főrendiházi taggá, valamint valóságos belső titkos tanácsossá nevezték ki.

Ivánka Imre besnyői nyaralójában 1896. július 27-én bekövetkezett váratlan halála nagy veszteséget jelentett a magyar közélet és különösen a Magyar Vöröskereszt számára.

Munkámmal generációk mulasztását pótolandó, kívántam a hiányzó – Ivánkára emlékeztető – emléktáblák, utcanévek helyett tisztelni Hont neves szülöttje emléke előtt.